

Ο εθνομηδενισμός του ΣΥΡΙΖΑ υπόβαθρο της εθνικής εκτροπής

του Γιώργου Καραμπελιά, πρωτοδημοσιεύτηκε στο slpress.gr

Όταν τον Οκτώβριο του 2014, προειδοποιούσαμε με τον πιο έντονο τρόπο πως η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία θα αποδειχθεί καταστροφική για τη χώρα, είχαμε συχνά κατηγορηθεί για υπεραντίδραση και κινδυνολογία. Όμως, ήδη από τότε δεν αναφερόμαστε μόνο στα ζητήματα της οικονομίας και των μνημονίων, αλλά στις συνέπειες που θα είχε για όλα τα εθνικά θέματα της χώρας η άνοδος στην εξουσία ενός κόμματος, ιδεολογική παράμετρος του οποίου είναι ο εθνομηδενισμός.

Διότι ακόμα και αν δεχτούμε ότι την οικονομική αποικιοποίηση μπορεί κανείς να την ανατρέψει μελλοντικά, τις πιθανές εθνικές καταστροφές θα είναι αδύνατον να τις αντιμετωπίσει, δεδομένης εξ άλλου της συνολικής προβληματικής κατάστασης της χώρας. Ήμασταν πεπεισμένοι από εκείνη της εποχή, ότι οι άνθρωποι που εμφορούνται από εθνομηδενιστικές αντιλήψεις, αναπόδραστα θα ξεπουλήσουν τον ελληνικό λαό και την εθνική κυριαρχία και στα θέματα που άπτονται της οικονομίας και της ανεξαρτησίας της χώρας, μιας και όσοι μισούν την πατρίδα τους, δεν είναι δυνατόν να αγαπάνε τον λαό της.

Γράφει ο Γιώργος Καραμελιάς

Αυτή ήταν και η βαθύτερη αιτία της ριζικής αντίθεσής μας στην άνοδο αυτής της ομάδας στην εξουσία και γι' αυτό οδηγηθήκαμε συχνά σε σύγκρουση ακόμα και με φίλους της πατριωτικής πτέρυγας της Αριστεράς, που πίστευαν πως θα έπρεπε να δώσουμε μία «ευκαιρία» στον Τσίπρα. Και όμως η εξέλιξη ήταν μάλλον αναμενόμενη. Σε μία χώρα που ζει την κρισιμότερη στιγμή της ιστορίας της ως έθνος και απειλείται με ιστορική έκλειψη, τα εθνικά ζητήματα και ο πατριωτισμός δεν αποτελούν μία απλή παράμετρο της πολιτικής αλλά τον πυρήνα της.

Εκεί ακριβώς ξαστόχησε η πατριωτική Αριστερά, τουλάχιστον μέχρι το δημοψήφισμα του 2015. Ενώ οι συνθήκες στην Ελλάδα απαιτούν την προτεραιότητα του πατριωτισμού και όλα τα υπόλοιπα συνιστούν συνεπαγόμενες παραμέτρους, συνέχιζε να προτάσσει την «αριστερή» ταυτότητα και να θεωρεί ως δευτερεύουσα παράμετρο την εθνική, σε αντίθεση με ότι είχε κάνει στα πρώτα χρόνια το ΕΑΜ. Και σε συνθήκες που απειλείται η εθνική συνέχεια του Ελληνισμού, μια τέτοια αντίληψη ακυρώνει εν τοις πράγμασι τις όποιες πατριωτικές προθέσεις.

Πιο ευεπίφοροι οι εθνομηδενιστές

Και εάν όντως, το βασικό διακύβευμα της χώρας είναι η εθνική της επιβίωση και η ανεξαρτησία της, τότε, οι λεγόμενες αριστερές κυβερνήσεις που χαρακτηρίζονται από την εθνομηδενιστική ιδεολογία, είναι πιο ευεπίφορες στο ξεπούλημα των λαϊκών τάξεων και της εθνικής παρουσίας από την ίδια τη Δεξιά! Η «κυβερνώσα αριστερά» μετέτρεψε τη χώρα σε αποικία και τους Έλληνες πολίτες σε δουλοπάροικους, ανενδοίαστα, κάνοντας πράξη όσα επιζητούσαν οι Γερμανοί και οι αγορές και τα οποία δεν είχαν κατορθώσει να αποσπάσουν εξ ολοκλήρου από τις προηγούμενες κυβερνήσεις.

Και το γεγονός ότι δεν υπήρξε καμιά ουσιώδης διαφωνία των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ στα συνεχή ξεπουλήματα συνδέεται ακριβώς με την γενικότερη ιδεολογία που τους διακατέχει: Σε μία εξαρτημένη χώρα η εθνομηδενιστική αντίληψη συνεπάγεται και την οικονομικο-κοινωνική αλλά και την εθνική μειοδοσία.

Εάν, σε ό,τι αφορά στα ελληνοτουρκικά και το κυπριακό, μέχρι το 2017, την είχαμε «γλιτώσει» σε ένα βαθμό, αυτό συνέβη διότι η Τουρκία είχε εμπλακεί στη συριακή και ιρακινή διένεξη, και διότι βρισκόταν σε αντίθεση ταυτόχρονα με το Ισραήλ, την κυβέρνηση Ομπάμα και τη Ρωσία του Πούτιν. Αυτή η γεωπολιτική –ευτυχής για εμάς– συγκυρία, παρά την επίταση της τουρκικής επιθετικότητας, είχε επιτρέψει και στην Ελλάδα να αποφύγει τις μεγάλες αντιπαραθέσεις με τον βασικό της αντίπαλο και δεν είχε προσφέρει την ευκαιρία σε αυτούς που πάντοτε υποστήριζαν πως «το Αιγαίο ανήκει στα ψάρια του», εφαρμόσουν τις αντιλήψεις του πάνω στο σώμα της χώρας, όπως το έκαναν ήδη στο μεταναστευτικό.

Η Κύπρος θα είχε αποτελέσει ήδη το πρώτο θύμα της τουρκικής επιθετικότητας και το νέο σχέδιο Ανάν του κ. Αναστασιάδη θα είχε γίνει πράξη εάν δεν υπήρχε η αντίθεση του Ισραήλ σε μια ολοκληρωτική τουρκοποίηση της Κύπρου. Εκεί θα πρέπει να αναζητηθούν πολλές από τις αιτίες των

«αντιστάσεων» πολλών Ελλήνων παραγόντων.

Η ώρα του Μακεδονικού

Έτσι, μέσα στο πλαίσιο της όξυνσης της αντιπαράθεσης μεταξύ Αμερικανών και Γερμανών με τη Ρωσία, μπήκε πρώτο στην ατζέντα για λύση το Μακεδονικό, που εξάλλου αποτελεί προνομιακό πεδίο εδώ και πολλές δεκαετίες του αριστερού εθνομηδενισμού. Και έναντι ασήμαντων υποχωρήσεων των Σκοπίων (με την αποδοχή του ονόματος «Βόρεια Μακεδονία» και των αλλαγών στο Σύνταγμα ή την αφαίρεση των αγαλμάτων), παραχωρούνται τα ουσιώδη (η διατήρηση της «μακεδονικής γλώσσας» και η δυνατότητα να αποκαλούνται διεθνώς «Μακεδόνες», ούτε καν «Βορειομακεδόνες»).

Έτσι αναιρείται ουσιαστικώς το φύλο συκής του γεωγραφικού προσδιορισμού, διότι εάν οι πολίτες των Σκοπίων είναι «Μακεδόνες», τότε και η χώρα τους είναι η «Μακεδονία»! Επιπλέον συντηρείται, υποδαυλίζεται, και ανατροφοδοτείται ο μακεδονικός αλυτρωτισμός, διότι εάν οι «Μακεδόνες» είναι οι κάτοικοι της «Βόρειας Μακεδονίας», τότε τους ...λείπει η «Νότια Μακεδονία», η οποία θα πρέπει και αυτή να παραχωρηθεί στους «Μακεδόνες»!

Το επιχείρημα δηλαδή του τέλους των αλυτρωτισμών είναι εξ ίσου αβάσιμο με τα προηγούμενα. Τελικώς, αυτή η συμφωνία επικυρώνει ουσιαστικά τον αλυτρωτισμό των Σκοπίων με την σφραγίδα του ελληνικού κράτους και, αντί της καταλλαγής, θα τροφοδοτήσει μια νέα όξυνση των σχέσεων ανάμεσα στους Έλληνες Μακεδόνες και τους Σλαβομακεδόνες των Σκοπίων!

Εθνική εκτροπή

Η μεθόδευση της επονείδιστης συμφωνίας αποτελεί μια συνταγματική και πολιτειακή εκτροπή, επί της ουσίας αν όχι και στον τύπο. Η κυβέρνηση υπογράφει μια συμφωνία την οποία δεν θα φέρει στη Βουλή, παρά μόνο όταν πιθανώς δεν θα βρίσκεται πια στην εξουσία –δεδομένου ότι προϋποθέτει την ολοκλήρωση της διαδικασίας από τη πλευρά των Σκοπίων– και ενώ, ο κυβερνητικός του εταίρος ισχυρίζεται ότι είναι ενάντια στη συμφωνία!

Παρακάμπτονται και αγνοούνται οι διαθέσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας των Ελλήνων, καταστρατηγείται ανοιχτά το Σύνταγμα και η αρχή της δεδηλωμένης. Ταυτόχρονα δε οι Σκοπιανοί, έχοντας κερδίσει έναντι ελάχιστων ανταλλαγμάτων, σε βασικά σημεία της διαπραγμάτευσης, θα μπορέσουν να προχωρήσουν στην ένταξή τους στο NATO και την ΕΕ.

Επιπλέον, βαθαίνει η διάσταση ανάμεσα στο εθνικό-λαϊκό σώμα και τους θεσμούς –κυβέρνηση, Πρόεδρος κλπ– γεγονός που εγκυμονεί επιπρόσθετους κινδύνους για τη σταθερότητα της χώρας και για τις πολιτικές εξελίξεις, μια και, αναπόδραστα, θα ενισχύσει σε βάθος χρόνου την Ακροδεξιά και δυνάμεις αποσταθεροποίησης της δημοκρατίας. Μόνο ένας κυριολεκτικός ξεσηκωμός του ελληνικού λαού, θα μπορούσε έστω *in extremis* να αποτρέψει τα συντελούμενα, καθώς και μια καθαρή τοποθέτηση του Προέδρου της Δημοκρατίας.

Ο κ. Παυλόπουλος πρέπει εδώ και τώρα να αποσύρει τη συναίνεσή του από το ανοσιούργημα που συντελείται. Εξαιρετικά αμφιλεγόμενη είναι και η στάση του Μακεδόνα Κώστα Καραμανλή, η οποία δίνει τη δυνατότητα στον Τσίπρα και τον Κοτζιά να τον παρουσιάζουν ως συνένοχό τους στο επιτελούμενο εθνικό έγκλημα. Δεν αρκεί να κρύβεται πίσω από την κοινοβουλευτική ομάδα της ΝΔ και η σιωπή του θα καταχωρηθεί ως ανοικτή συνενοχή.

Τελικώς, αυτή η επονείδιστη δήθεν λύση, με τη κραυγαλέα και ανοικτή αναγνώριση του μακεδονισμού από την ίδια την Ελλάδα, συνενώνει εναντίον της όλους τους Έλληνες. Και αυτούς που ήταν ενάντια σε οποιαδήποτε παραχώρηση του ονόματος «Μακεδονία» (η μεγάλη πλειοψηφία),

αλλά ακόμα και εκείνους που, με βάση γενικότερους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς (να κλείσουμε ένα μέτωπο για να μπορούμε να επικεντρωθούμε στη τουρκική απειλή), θα ήταν διατεθειμένοι σε κάποιους συμβιβασμούς. Όμως, οι εθνομηδενιστές, με την εγκληματική μη λύση την οποία προωθούν αντί πινακίου φακής, οδηγούν στην ενοποίηση όλων των δυνάμεων με ένα κοινό σύνθημα: κάτω τα χέρια από την ελληνική Μακεδονία και τους Μακεδόνες!

15.06.2018

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)